

Arrest

nr. 61 630 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Somalische nationaliteit, treedt op 28 april 2008 te Addis Ababa, Ethiopië in het huwelijk met de heer A.S.S., van Belgische nationaliteit.

Op 7 mei 2008 dient verzoekster een visumaanvraag lang verblijf (gezinshereniging) in bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba, Ethiopië.

Op 20 augustus 2008 wordt de visumaanvraag van verzoekster toegestaan.

Op 15 oktober 2008 komt verzoekster België binnen.

Op 20 februari 2009 meldt verzoekster zich aan bij het stadsbestuur van Brussel om zich te laten inschrijven.

Op 6 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 november 2010 deelt de stad Antwerpen aan de verwerende partij mee dat verzoekster sinds 6 maart 2009 haar F-kaart heeft en dat zij niet meer samenwoont met haar Belgische echtgenoot.

Op 25 november 2010 vraagt de verwerende partij aan de stad Antwerpen om een relatieverlag op te stellen.

Op 11 januari 2011 meldt de stad Antwerpen aan de verwerende partij dat zij aan de wijkagent een relatieverlag vroeg maar dat deze haar enkel de naam van de raadsman gaf waar het dossier van de echtscheiding lopende is.

Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H. A., F., geboren te Mogadisho, op 05.01.1988 en van Somalische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen sedert 20.11.2009, amper 9 maanden nadat betrokkene zich bij haar man vestigde, niet meer samenwonen op hetzelfde adres. Betrokkene en haar echtgenoot staan sedert 20.11.2009 eveneens als ‘alleenstaand’ geregistreerd in het rijksregister.

Naar aanleiding hiervan werd een relatieverlag opgevraagd bij de gemeente Hoboken. Deze gaven ons de volgende informatie : ‘wij vroegen aan de wijkagent voor een relatieverlag maar hij gaf ons enkel de naam van de raadsman waar het dossier van de echtscheiding lopende is (...)’

Hieruit kan afgeleid worden dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

Ten onrechte maakt de beslissing geen melding van het feit dat verzoekers wel degelijk een verzoeningspoging doen om hun huwelijksproblemen op te lossen ten einde terug vast te kunnen samenwonen. De aparte woonst is dan ook tijdelijk en nu reeds gebeurt het dat verzoekster en haar echtgenoot feitelijk periodes terug samenleven.

In die zin is er dan ook reeds feitelijk een gezamenlijk vestiging, minstens voor periodes, alvorens deze gezamenlijke vestiging ook terug juridisch vast te leggen.

Het feit dat de wijkagent verwijst naar een adres van een advocaat waar het dossier van de echtscheiding lopende is, laat aan de DVZ niet toe om te besluiten dat er een einde huwelijk op til zijn.

Ten eerste is de echtscheidingsprocedure (evident) nog niet gestart, gelet op bovenstaande verzoeningspogingen. Ten tweede, zelfs mochten er gerechtelijke initiatieven zijn, dan nog kan de DVZ niet besluiten dat er een einde huwelijk is. Er bestaat namelijk de procedure voor de Vrederechter van dringende en voorlopige maatregelen juist met het oog om partijen juridisch te beschermen tijdens verzoeningspogingen. Een bescherming van de goederen en gebeurlijke regeling omtrent de kinderen dringt zich immers op. Het feit dat er een raadsman is aangesteld zegt dan ook niets over de huwelijksstatus van partijen.

Gelet op het niet vermelden van de gezamenlijke vestiging en het non argument van de wijkagent schendt de beslissing dan ook de uitdrukkelijke motiveringsplicht.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die aan de grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De bestreden beslissing is volgens de verwerende partij genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters middel onontvankelijk is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, vaststelling die steun vindt in het administratief dossier. Bijgevolg heeft de gemachtigde geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. De motieven in de bestreden beslissing volstaan om de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte te ondersteunen. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot sedert 20 november 2009 niet meer ingeschreven zijn op hetzelfde adres in het rijksregister en dat beiden sinds die datum als alleenstaand zijn geregistreerd. Bovendien meldde de stad Antwerpen op 11 januari 2011 aan de gemachtigde dat zij aan de wijkagent vroeg om een relatieverslag maar dat die haar enkel de naam gaf van de raadsman waar het dossier van de echtscheiding lopende is. Uit de voormelde gegevens die steun vinden in het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot. Verzoeksters vage en ongestaafde beschouwingen als zou de echtscheidingsprocedure nog niet opgestart zijn, gezien verzoekster en haar echtgenoot zich wensen te verzoenen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, dat immers uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot sedert 20 november 2009, amper 9 maanden nadat verzoekster zich bij haar echtgenoot vestigde, niet meer samenwonen op hetzelfde adres, dat zij sinds die datum als alleenstaand staan geregistreerd in het rijksregister. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat de wijkagent geen relatieverslag opstelde maar wel de naam van de raadsman, waar het dossier van de echtscheiding lopende is, doorgaf aan de stad, ook hieruit kan afgeleid worden dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit in haar verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde de heer A.S.S., een Belgische onderdaan.

Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet zijn artikel 40*bis* en artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Volgens rechtspraak van de Raad van State vereist een gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel, een reële, echtelijke band, en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

De verwerende partij oordeelde dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen beiden. De verwerende partij kwam tot deze conclusie op basis van de gegevens van het rijksregister waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot sedert 20 november 2009 niet meer samenwonen op hetzelfde adres en dat zij beiden als alleenstaand geregistreerd staan en de informatie verschaft door de wijkagent dat de echtscheiding lopende is. De informatie uit het rijksregister dateert van 17 maart 2011, dit is van na de bestreden beslissing maar betreft wel feiten van 20 november 2009.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen relatieverslag werd opgesteld waaruit kan worden besloten dat verzoekster en haar echtgenoot geen relatie meer zouden hebben. Bovendien stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat de echtscheidingsprocedure nog niet is gestart en bevindt er zich in het dossier geen enkel stuk dat het tegendeel zou aantonen.

Nu de bestreden beslissing steunt op gegevens van het rijksregister, die pas na de bestreden beslissing aan het administratief dossier werden toegevoegd en nu er geen relatieverslag werd opgesteld kan niet worden aangenomen dat gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid op 18 februari 2011 tot de vaststelling is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging en geen gezinscel meer is tussen de echtgenoten.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende motieven. De schending van de materiële motiveringplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

Gelet op de gegrondheid van het eerste middel dient het tweede middel niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET